

LBRIS

We know
books

Colecția *Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu* este coordonată de Claudia Maior.

Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu

Sibiu, Str. Lucian Blaga nr. 2A

<http://editura.ulbsibiu.ro>

editura@ulbsibiu.ro

Editor: Alex Văsieș

Redactor: Daniel Coman

Tehnoredactor: Claudiu Fulea

© Institutul de Cercetare pentru Artele Spectacolului din subordinea Academiei Române.

© Teatrul Național Radu Stanca Sibiu, 2025 /
Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, 2025

UNIVERSITATEA
LUCIAN BLAGA
— DIN SIBIU —

Volum apărut cu sprijinul:

una inițiativă de

fundación **sgae**

ISSN 3100-4768

ISSN-L 3100-4768

Antologia pieselor prezentate în secțiunea „spectacole-lectură”

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu 2025

selecție de
Claudia Maior

Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu
2025

**CUPRINS
CONTENTS**

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
<i>Foreword</i>	11

PIESE ÎN ROMÂNĂ

<i>Mozart & Mozart</i>	17
<i>Ciocnirea</i>	105
<i>Break of Day</i>	137
<i>Cum nu l-am omorât pe tata și cât de mult regret asta</i>	177
<i>Insula pustie</i>	243
<i>Noi nu ne vom ucide cu pistoalele</i>	295
<i>Întoarce-te la dragostea dintâi</i>	349

PLAYS IN OTHER LANGUAGES

<i>Mozart & Mozart</i>	379
<i>The Clash</i>	471
<i>Break of Day</i>	513
<i>How I Didn't Kill My Father and How Badly I Regret It</i>	555
<i>La isla desierta</i>	623
<i>Nosotros no nos mataremos con pistolas</i>	677
<i>Return to Your First Love</i>	733

BIOS

Éric-Emmanuel Schmitt • Müge Oskay • Fredrik Brattberg • Mateusz Pakuła • Marc Artigau i Queralt • Víctor Sánchez Rodríguez • Cosmin Stănilă	763
---	-----

Colecția de cărți a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu	775
---	-----

LBRIS

We know
books

Eric-Emmanuel Schmitt

Mozart & Mozart

Traducere din limba franceză de Diana Nechit

O frescă teatrală și muzicală care trasează de-a lungul vieții și operei lui Wolfgang Amadeus Mozart lupta unui geniu pentru a se elibera de dictatele parentale și de constrângerile sociale.

Tată și fiu...

Există vreo relație mai complexă decât cea dintre tată și fiu? Ea îmbracă adesea, una după alta, toate culorile sentimentelor: admirație, complicitate, opoziție, revoltă, ură, uitare, iertare, tandrețe... Nimeni nu este „fiu” la vârsta de patru ani în același fel în care este „fiu” la cincisprezece sau treizeci de ani.

Întotdeauna am crezut că relația dintre Wolfgang și Léopold Mozart este o prismă revelatoare care ne va lumina pe toți. Aceste ființe extraordinare, flamboaiante, magnifice ne vorbesc de fapt despre problemele noastre obișnuite.

Léopold Mozart a fost un tată excepțional, care a recunoscut geniul fiului său, a luptat pentru a-l dezvolta și nu a precupețit niciun efort, niciun ban și nicio dragoste. Tradiția romantică l-a descris ca pe un tată abuziv care profita de copiii săi; dimpotrivă, a fost un tată aproape sacrificial. Dar pe măsură ce micul Mozart a crescut, s-a lovit de limitele tatălui său, atât ca muzician, cât și ca sfătuitor, iar apoi și-a câștigat independența după o mie de dispute și neînțelegeri. Acest moment, necesar desigur, a fost dureros pentru amândoi. S-au iubit, dar s-au iubit fără să se poată înțelege.

Dacă nu este ușor să fii fiu, nu este ușor nici să fii tată.

Mozart și Mozart prezintă destinul celui mai adorat și mai interpretat muzician de pe pământ, arătând cum s-au construit personalitatea și talentul său și îmbrățișând emoțiile care l-au modelat. Atunci când abordezi astfel de figuri iconice, trebuie să aduci o perspectivă nouă: fie să-l vezi pe Mozart prin ochii rivalului său, Salieri, așa cum a făcut Schaeffer, după Pușkin, cu **Amadeus**, fie prin relația sa cu omul vieții sale, tatăl său, Léopold Mozart.

Construită pe o istoricitate riguroasă, această piesă poate fi folosită pentru a desfășura vrăjitoriile teatrului: muzica, schimbări rapide, alternanță de patos și râs.

Recunosc că acest proiect îmi este deosebit de drag, pentru că m-am gândit la el toată viața mea, chiar dacă am mai scris despre Mozart, inclusiv **Ma vie avec Mozart**, o narațiune autobiografică care a fost tradusă în între-

ga lume (500.000 de exemplare numai în Franța). M-am asigurat că se adresează tuturor, de la savantul care îl cunoaște pe Mozart până la copilul care vine cu familia să descopere pentru prima dată acest geniu universal.

Éric-Emmanuel Schmitt

Personaje:

Această piesă poate fi jucată cu un singur interpret pentru fiecare rol, dacă teatrul are o distribuție numeroasă, sau cu mai multe personaje interpretate de același actor în acest caz, sunt necesari nouă actori și doar actorii care îi interpretează pe Léopold și Wolfgang joacă un singur rol.

Léopold Mozart
Wolfgang Mozart
Nannerl Mozart
Doamna Mozart

Wolfgang copil
Nannerl adolescentă

Constance Weber
Mama Weber
Aloysia Weber

Trompetistul Meyer
Prințul Arhiepiscop Schrattenbach
Baronul Grimm
Denis Diderot
Jean-François Rousseau
Doamna d'Épinay
Preotul
Medicul
Hangiul italian
Prințul arhiepiscop Colloredo
Un marchiz francez
Contele de Arco
Joseph Haydn
Franz Süßmayr
Karl Mozart copil

Spectrul și omul în negru sunt interpretați orice s-ar întâmpla de actorul care îl joacă pe Léopold.

Léopold Mozart, în vârstă de 50 de ani, cu o scufie pe cap și învăluit într-un halat de casă larg, stă ghemuit într-un fotoliu cu spătar înalt. Camera este întunecată, atmosfera este sumbră la primul etaj al acestei Tanzmeisterhaus, la Makarplatz, nr. 8.

LÉOPOLD: Care-i treaba?

Supărat că a rămas fără răspuns, ridică vocea, adresându-se cuiva din spatele lui:

LÉOPOLD: Nannerl!

Nannerl, fiica lui, în vârstă de aproximativ treizeci de ani, intră pe ușa din spate.

LÉOPOLD: Deci?

NANNERL: Nimic.

LÉOPOLD: Ești sigură?

NANNERL: Foarte sigură! Nicio scrisoare. Niciun colet. Nimic.

LÉOPOLD: Nimic ieri. Nimic alaltăieri. Nimic timp de două săptămâni.

NANNERL: Și probabil nimic mâine!

LÉOPOLD: Taci din gură! Cum îndrăznești! Fratele tău nu ne poate uita!

NANNERL: Wolfgang nu ne uită, el se abține să ne scrie, asta e altceva. El nu vrea să ne scrie.

LÉOPOLD: Nu cred un cuvânt din toate astea! Serviciile poștale s-au deteriorat și acum pierdem mai mult de jumătate din scrisori. De fapt, doamna Schwarzwald mi-a confirmat zilele trecute: nu mai primește aproape niciun mesaj de la fiul ei. Și totuși, ea și fiul ei... *(Face o pauză.)* Bine, îi voi scrie.

NANNERL: Asta n-o să ajute.

LÉOPOLD: Ba da! Trebuie să realizeze că îmi fac griji pentru el. În plus, are nevoie de recomandările mele.

NANNERL: Tocmai pentru că scrisorile tale sunt atât de pline de îngrijorare și de sfaturi asta îl deranjează și

nu-ți mai răspunde. *(După un timp.)* Să presupunem că le mai citește...

LÉOPOLD: Cum îndrăznești! Fată rea!

NANNERL: Tată, durerea te-a rătăcit. Dacă te răzbuni pe unul dintre copiii tăi care are grijă de tine, în timp ce celuilalt nu-i pasă, vei sfârși singur.

LÉOPOLD: Îmi pare rău... *(După un timp.)* Mi-e dor de el.

NANNERL: Ți-a trimis muzica lui data trecută.

Ea ia o partitură și o așază în poala tatălui ei.

LÉOPOLD: Muzica lui mă face să mă simt bine, dar tăcerea lui mă doare. Notele lui sunt pentru toată lumea, pe când o scrisoare de la el, numai pentru mine, tatăl lui, singurul lui tată... Înțelegi, Nannerl, fata mea?

NANNERL: *(închizându-se în sine)* Da. *(Se ridică.)* Mă duc la piață pentru prânz. Ne vedem mai târziu.

De îndată ce știe că este singur, Léopold cedează durerii. Capul i se răstoarnă pe spătar, degetele i se strâng pe partitură, ochii i se încetoșează.

LÉOPOLD: Wolfi... Wolfi... băiețelul meu... de ce? De ce?

În lacrimi, bătrânul tată se uită la partitură. Ca și cum ar ieși din ea, notele furioase ale Simfoniei nr. 25 izbucnesc, puternice și vii.

Muzica 1. Simfonia nr. 25
în sol minor, K.183, prima
mişcare.

Wolfgang, copil, apare de cealaltă parte a scenei. În vârstă de șase ani, cocoțat pe o ladă de lemn, el dirijează o orchestră invizibilă. Concentrat, grav și sensibil, chipul său frumos vibrează la sunetul fiecărei note care răsună în el.

Acordurile dramatice ale Simfoniei nr. 25 răsună cu plinitudine, apoi oboiul se strecoară delicat.

DOAMNA MOZART: (în afara scenei) Wolfgang! Wolfgang! Copilul rămâne absorbit de muzică.

Doamna Mozart, vioaie și plinuță, iese din clădirea de pe Getreidegasse nr. 9, cu șortul de bucătărie în jurul taliei, cu chipul binevoitor. Se apropie de fiul ei.

DOAMNA MOZART: Wolfgang, ești surd?

COPILUL WOLFGANG: (fără să se întoarcă) Oh, nu, mamă, nu prea cred.

DOAMNA MOZART: Atunci, răspunde când te chem.

Muzica se oprește brusc. (Sfârșitul muzicii 1)

COPILUL WOLFGANG: (ușor) Ce ar trebui să răspund?

Nu mi-ai pus nicio întrebare.

DOAMNA MOZART: Cel puțin răspunde „da”.

COPILUL WOLFGANG: Da la ce?

DOAMNA MOZART: Oh, o să mă exasperezi într-o bună zi.

COPILUL WOLFGANG: Te iubesc, mamă.

DOAMNA MOZART: De ce spui asta?

COPILUL WOLFGANG: Pentru că ești furioasă.

DOAMNA MOZART: (împotrivindu-se înduioșării ei) Acest mic vrăjitor încearcă să mă ducă de nas.

COPILUL WOLFGANG: (cu un zâmbet malițios) Oh, nu, n-ai un nas atât de mare.

DOAMNA MOZART: Ce impertinent! (Îi ia mâna.) Haide, întoarce-te în apartament, cina va fi gata în curând.

COPILUL WOLFGANG: Mai lasă-mă câteva minute, te rog.

DOAMNA MOZART: Ce faci aici?

COPILUL WOLFGANG: Eu dirijez orchestra.

DOAMNA MOZART: Coccoțat pe o ladă?

COPILUL WOLFGANG: Altfel, muzicienii nu mă pot urmări, mai ales cei din spate: sunt prea mic.

DOAMNA MOZART: Pauză! Sfârșitul repetiției, muzicienii pleacă. (Arată spre locul în care Wolfgang și-a imaginat că se află orchestra.) Nu-i mai vezi acum?

COPILUL WOLFGANG: (serios) Nu.

DOAMNA MOZART: Nu-i de mirare, au plecat deja acasă să mănânce.

Ea îl ia de mână.

COPILUL WOLFGANG: Te rog, mamă, nu chiar acum.

Domnul va fi aici în curând.

DOAMNA MOZART: Ce domn?

COPILUL WOLFGANG: Prietenul lui tati, domnul cu trompeta, frumoasa trompetă de aur.

DOAMNA MOZART: Domnul Meyer, bețivul ăla?

COPILUL WOLFGANG: (sincer) Un bețiv? Ce este un bețiv?

DOAMNA MOZART: (evaziv) Un om care cântă la trompetă.

COPILUL WOLFGANG: Nu l-am auzit niciodată, mi-a promis că va cânta pentru mine.

DOAMNA MOZART: Este trompeta atât de importantă?

COPILUL WOLFGANG: (cu convingere) Face muzică, mamă.

DOAMNA MOZART: Ei bine, de îndată ce te chem, vii acasă.

COPILUL WOLFGANG: Așa voi face! Te iubesc, mamă.

DOAMNA MOZART: (mormăind) Copilul ăsta mă exasperează, chiar mă exasperează...

Ea dispare. Wolfgang fredonează și aleargă în întâmpinarea bărbatului care trece pe acolo.

COPILUL WOLFGANG: Oh, bună ziua, domnule Meyer.

Pot s-o ating?

TROMPETISTUL MEYER: (își desface instrumentul)

Poftim, băiatul meu.

Copilul primește instrumentul ca pe un lucru prețios. Îl admiră, îl mângâie, îl adulmecă.

COPILUL WOLFGANG: (ca și cum ar fi normal) Miroase a vin.

TROMPETISTUL MEYER: (stânjenit) Ah, da?

COPILUL WOLFGANG: Cum cânti la ea?

TROMPETISTUL MEYER: Sufli aici.

Șterge capătul și apoi aduce instrumentul la buzele copilului. Wolfgang suflă, dar nu scoate niciun sunet.

COPILUL WOLFGANG: Nu vrea să cânte cu mine.

TROMPETISTUL MEYER: Plămâni tăi nu sunt încă destul de puternici. Uite, o să-ți arăt eu.

Wolfgang sare în sus de bucurie. Meyer se pune în genunchi în fața lui și produce o melodie furtunoasă.

Wolfgang, nemîșcat, fără suflare, fluturându-și genele, se crispează în timp ce Meyer cântă. Imediat ce Meyer se oprește, copilul se prăbușește, inconstient.

TROMPETISTUL MEYER: Hei, copile... copile... Dumnezeule... copile...

DOAMNA MOZART: (în afara scenei) Wolfgang!

TROMPETISTUL MEYER: (tulburat) Ce s-a întâmplat?

DOAMNA MOZART: (în afara scenei) Wolfgang, ai promis că vii, o să mă supăr.

Iritată, mama intră și își vede fiul pe podea.

DOAMNA MOZART: O, Doamne, Wolfi! Wolfi!

La aceste strigăte, apare și Nannerl, o tânără adolescentă. Ea se aruncă asupra fratelui ei.

DOAMNA MOZART: E complet palid.

ADOLESCENTA NANNERL: Wolfi... Wolfi... (Nannerl îl lovește peste obraji pe Wolfi.) Și-a pierdut cunoștința.

DOAMNA MOZART: (cu mâinile împreunate) O, nu, Doamne, nu el! Nu el! Nu el!

Léopold Mozart sosește, în palton, cu servieta de vioară în mână. Descoperind situația, se repede la fiul său, îl ridică în picioare și îl strânge la piept.

LÉOPOLD: Fiul meu! Wolfi... Băiatul meu...

COPILUL WOLFGANG: Tată...

DOAMNA MOZART: (ușurată) Asta e.

NANNERL: (idem) Își revine.

LÉOPOLD: Wolfi, ești în regulă?

COPILUL WOLFGANG: Sunt bine...

LÉOPOLD: (sever) Ce s-a întâmplat, Meyer?

TROMPETISTUL MEYER: Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

M-a rugat să cânt la trompetă pentru el, așa că am făcut-o și, bum, a căzut, pur și simplu!

Léopold Mozart zâmbește în timp ce își mângâie fiul.

Doamna Mozart, deși liniștită, are nevoie de un vinovat.

DOAMNA MOZART: Tu suflai în trompetă?

TROMPETISTUL MEYER: Da.

DOAMNA MOZART: Dacă ai suflat în instrumentul tău și ți-a mirosit respirația, alcoolul l-a făcut să leșine.

TROMPETISTUL MEYER: Dar...

DOAMNA MOZART: Băiatul n-a băut niciodată un pahar de vin! Tu l-ai îmbătat. Mă ia cu mahmureală doar uitându-mă la tine.

Wolfgang, venindu-și treptat în fire, se uită la trompetă ca la un dușman periculos.

COPILUL WOLFGANG: Oh, tată, trompeta e rea.

TROMPETISTUL MEYER: Cum adică, rea?

COPILUL WOLFGANG: E prea tare.

TROMPETISTUL MEYER: Adică?

COPILUL WOLFGANG: Și mai sună și fals.

TROMPETISTUL MEYER: Poftim?

Intervine Léopold Mozart.

LÉOPOLD: Sunetul trompetei tale l-a făcut să leșine.

Wolfgang Amadeus este foarte sensibil.

TROMPETISTUL MEYER: Atât de sensibil?

LÉOPOLD: Chiar mai mult.

TROMPETISTUL MEYER: (ofensat) Din fericire, nu sunt atât de delicat ca acest mic domn... (Pleacă, mormăind.) Cum mi-aș câștiga existența fără trompeta mea?

DOAMNA MOZART: Pâinea? Ah, mănânci? Am crezut că vă mulțumiți să beți.

TROMPETISTUL MEYER: Ah, muzica ar fi frumoasă dacă ar exista doar Wolfgang Amadeus Mozart!

Bețivul a dispărut.

DOAMNA MOZART: Găleată de vin!

LÉOPOLD: (cu reproș, dar cu tandrețe, către soția sa) Anna Maria... (Ține copilul în brațe și se ridică.) Să mergem înăuntru.

COPILUL WOLFGANG: Urâsc trompeta, tată! Nu voi deveni niciodată un bețiv.

LÉOPOLD: Ce ?

DOAMNA MOZART: Îți voi explica.

Léopold pleacă, cu Wolfgang în brațe.

Nannerl, îmbufnată, se apropie de mama ei.

NANNERL ADOLESCENTA: De ce ai spus: „Nu el”?

DOAMNA MOZART: Am spus eu asta?

ADOLESCENTA NANNERL: Da.

DOAMNA MOZART: „Nu el”?

ADOLESCENTA NANNERL: „Nu el! Nu el! Nu el!” când fratele meu a leșinat.

DOAMNA MOZART: Nu-mi amintesc.

ADOLESCENTA NANNERL: „Nu el!” Mezinul tău... Ai prefera să fiu eu?

Mama ei o pălmuiește.

DOAMNA MOZART: Fată prostuță! Am spus „Nu el” pentru că mă gândesc la toți copiii pe care i-am pierdut. A trebuit să am șapte doar ca să îmi mai rămână doi, fratele tău și cu tine. Nu ți-e rușine? Ca și cum nu aș fi avut deja destulă durere? *(Cu lacrimi în ochi.)* Țin la tine la fel de mult.

Cu enervare și emoție, o pălmuiește din nou.

DOAMNA MOZART: *(printre sughituri)* Te iubesc, prostuțo.

ADOLESCENTA NANNERL: *(sincer)* Îmi pare rău, mamă.

3

Wolfgang copil, foarte concentrat, cântă la clavecin în apartamentul familiei Mozart din Salzburg, Getreidegasse nr. 9.

Muzica 2. Menuet K.1 pentru clavecin.

Léopold Mozart, îmbrăcat într-un palton, cu cutia de vioară sub braț, se întoarce de la serviciu, epuizat. Își lasă lucrurile jos și, dezbrăcându-se, este intrigat de piesa pe care o cântă fiul său. Doamna Mozart, în timp ce mătură, se deplasează spre soțul ei.

DOAMNA MOZART: *(cu voce joasă)* Cred că avem o problemă cu Wolfi.

LÉOPOLD: *(imediat îngrijorat)* Ce problemă?

DOAMNA MOZART: E surd.

LÉOPOLD: *(zâmbind)* Oh, nu cred că...

DOAMNA MOZART: Când vine vorba de el, orice ți-aș spune eu, tu mă contrazici. Vrei dovada că nu aude?

(Ea strigă.) Wolfi! Wolfi! Prietenii tăi te strigă în curte. Wolfi, am făcut o prăjitură cu migdale! *(Cu voce joasă.)* Vezi: nici măcar nu a tresărit!

Léopold ridică din umeri fără să se obosească să răspundă.

LÉOPOLD: Ce cântă?

DOAMNA MOZART: Același lucru de azi dimineață, nu mai suport! Mereu îmi sparge urechile. Du-te și întinde-te, Léopold, pari obosit.

Ea iese.

Wolfgang își termină piesa. Când rezonanța ultimului acord se stinge, el descoperă prezența tatălui său.

COPILUL WOLFGANG: Oh, îmi pare rău, tată.

LÉOPOLD: De ce îmi ceri iertare?

COPILUL WOLFGANG: Pentru că nu-mi făceam exercițiile. De fapt, le-am terminat în dimineața asta, pe toate: aritmetică, geografie, istorie.

LÉOPOLD: Cine te-a învățat piesa asta? Nannerl?

COPILUL WOLFGANG: *(stânjenit)* Nu.

LÉOPOLD: Unde ai găsit partiturile?

Copilul se uită în jos, rușinat. Léopold ridică o foaie de hârtie plină de ștersături și pete.

LÉOPOLD: Asta este a ta?

COPILUL WOLFGANG: Da, știu, e plină de pateu. Nu reușesc niciodată să fac o pagină curată.

LÉOPOLD: Tu ai compus această piesă?

Wolfgang murmură „da”, ca și cum ar fi făcut o boacăna.

LÉOPOLD: Cum ai făcut-o?

COPILUL WOLFGANG: Nu știu. Am căutat note care seamănă între ele. *(Se uită din nou la hârtie, făcând o grimasă.)* Rareori îmi pun degetele una lângă alta pe clape, dar pe hârtie fac multe pete.

LÉOPOLD: E în regulă.

COPILUL WOLFGANG: Serios?

LÉOPOLD: *(pe cât de emoționat, pe atât de uimit)* Nu e grav deloc.

Îi arată o măsură pe foaie:

LÉOPOLD: Acesta este un fa diez.

Wolfgang cântă imediat pasajul cu un fa diez și explodează de bucurie.

COPILUL WOLFGANG: Da! Este un fa diez! Un fa diez!
Este fa diezul care îmi lipsea. Ah, tati, tu ești cel
mai tare. (*Îl îmbrățișează.*) Mi-ar plăcea atât de mult
ca într-o zi să compun la fel de bine ca tine.

LÉOPOLD: (*roșește*) Dar poate... poate... de ce nu? Dacă
exersezi și muncești pentru asta.

COPILUL WOLFGANG: Voi exersa, îți jur. Vei fi mân-
dru de mine.

LÉOPOLD: Un Mozart nu trebuie să fie niciodată me-
diocru.

*Wolfgang aude băieții jucându-se în curte și se duce vesel
la fereastră.*

COPILUL WOLFGANG: Oh, tată, copiii se joacă. Pot să
merg și eu?

LÉOPOLD: Bineînțeles, Wolfi, du-te și distrează-te.
*Wolfgang pornește, dar pe drum vede cutia de vioară a ta-
tălui său. Se oprește, ezită, apoi o deschide cu grijă. Între
timp, cu nasul în partituri, Léopold cântă compoziția fiului
său pe care-l credea plecat.*

Wolfgang se apropie, cu vioara și arcușul în mână.

COPILUL WOLFGANG: Vrei să mă înveți să cânt la vi-
oară?

LÉOPOLD: Ce s-a întâmplat? De ce nu ești jos?

COPILUL WOLFGANG: Aș prefera să cânt la vioară.

LÉOPOLD: E dificil, să știi.

COPILUL WOLFGANG: Da, dar tu ești cel mai bun.

LÉOPOLD: Cine ți-a spus asta?

COPILUL WOLFGANG: Doamna de zilele trecute, cea
care era atât de palidă și mirosea atât de bine, cea
cu părul coafat sus și complet alb – arăta ca zăpada.

LÉOPOLD: Contesa?

COPILUL WOLFGANG: Mi-a spus că tatăl meu a scris
cea mai bună metodă pentru predarea viorii și că
oamenii o folosesc în mai multe țări.

LÉOPOLD: (*onorat*) Ea a spus asta?

COPILUL WOLFGANG: I-am spus că știu, desigur, și
că, de fapt, în curând voi cânta la vioară pentru ea,
pentru că tata mă învăța folosind metoda lui. (*După
o clipă.*) E drăguță.

LÉOPOLD: Cine?

COPILUL WOLFGANG: Doamna care miroase bine.
*Pe cât de imperios, pe atât de fragil, Wolfgang îi înmânează
vioara tatălui său, nelăsându-i nicio șansă să refuze.*

LÉOPOLD: În regulă, atunci.

Doamna Mozart trece din nou, cu găleata în mână.

DOAMNA MOZART: Oh, nu, Léopold, ești epuizat! Nu
numai că îți îndeplinești îndatoririle de capelmais-
tru, dar mai dai și lecții pe ici, pe colo pentru ca noi
să trăim mai bine. Nu poți face trei zile de muncă
într-o singură zi, e prea mult.

LÉOPOLD: E plăcerea mea.

Ea ridică din umeri și pleacă, mormăind:

DOAMNA MOZART: Copilul ăsta ne scoate peri albi, la
toți...

COPILUL WOLFGANG: O, mulțumesc! (*Radiind.*) Cât de
norocos sunt! Imediat după Dumnezeu, urmează
tatăl meu.

LÉOPOLD: Poftim?

COPILUL WOLFGANG: Asta îi spuneam și eu lui Nannerl
în dimineața asta: imediat după Dumnezeu, e tata.

4

*De cealaltă parte a scenei, găsim fotoliul mare al bătrânului
Léopold Mozart. Pentru moment, acesta rămâne gol.
Adulta Nannerl strânge foile care sunt stivuite pe măsuta de
lângă fotoliu.*

NANNERL: (*citind*) „Imediat după Dumnezeu, urmează
tata.” (*Apucă o a doua scrisoare.*) „Ai grijă de tine,
dragul meu tată. Îți sărut mâinile de o sută de ori,
nu, de o mie de ori, nu, de zece mii de ori. Te rog să
ai grijă de sănătatea ta și să o săruți pe sora mea de
câte ori am fluierat azi.” (*A treia.*) „Sora mea dragă,
am crezut că voi cădea în cap să trebuiască să aș-
tept atât de mult și în zadar o scrisoare de la tine...”
*Ea își întoarce capul, atât de rănită este de amintirea ace-
stei fericiri trecute.*